דרשוני כרך ב — צעיפה של רבקה

צעיפה של רבקהרבקה לוביץ

ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל. ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיף ותתכס (בראשית כד, סד–סה)

בבית מדרשה של ברוריה אמרו: מניין שהנפש מחלשת את הגוף? מרבקה. שנאמר 'ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל'. בשעה שראתה רבקה את יצחק ניטלטלה נפשה, נחלש גופה ונפלה לארץ.וממה ניטלטלה נפשה?

אחת אמרה: מצער ואכזבה. שמשראתה את יצחק אמרה בלבה: הלזה עזבתי את בית הוריי? הלזה הלכתי דרך ת"ק פרסה ובאתי לארץ חדשה ונוכרייה? ועוד שנתמלאה חשש ופחד, כי ידעה שהלילה תימסר לאיש זה שהוא זר לה. ואמרו: אל תקרי 'הלזה' אלא הלה זר. לפיכך נחלש גופה ונפלה.

ואחרת אמרה: משמחה גדולה. שמשראתה את יצחק אמרה בלבה: לזה עזבתי את בית הוריי! לזה הלכתי דרך ת"ק פרסה ובאתי לארץ חדשה ונוכרייה! ונתמלאה רוך ועדנה מפני שידעה שעתידה היא הלילה ליכנס לחופתה. לפיכך נחלש גופה ונפלה.

אמרו חברותיהן: בין כה ובין כה ביקשה רבקה להתכסות בצעיף לחזק נפשה, שנאמר, 'מי האיש הלזה ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיף ותתכס'.

ואותו צעיף מוכן ומזומן היה לרבקה מששת ימי בראשית. שאמרו: ארבעה דברים מוכנים ומזומנים להן לנשים מששת ימי בראשית, ואלו הן: צעיף רבקה לכיסוי, תוף מרים לשירה, יתד יעל להרוג בו אויב ודמעת רחל לבכי. ויש אומרות: אף תקוות חוט השני של רחב להציל בו הנפש.אמרו: כל הרוצ ה לבוא וליקח מהם באה ונוטלת, ואין הם חסרים לעולם.